

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

XXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

DE SS. PLVTARCHO SERENO, &c. MARTYRIBVS. 959
 MARTYRVM SANCTORIVM PLVTARCHI,
 SERENI, HERACLIDIS, HEROIS, (IS A CHRISTO.

phorsono Heronex dicitur) item alterius Sereni, Potamiana &c.

ex Historia Ecclesiastica Eusebij Cesarens. Lib. 6.

*cap. 4. interprete Iohanne Christophorsono An-
 glia Episcopo.*

RIGENES igitur cum talia vitæ ex sapientiæ præceptis di-
 uinitus institutæ exempla his, qui ad ipsum obseruandum
 oculos adiciebant, proposuisset, meritò quidem complu-
 res ex discipulis ad simile vitæ genus libenter amplexandū
 prouocauit: vt iam etiam ex infidelium numero viri non
 plebeij, sed præstantes cum in omni genere literarum, tum
 in philosophia vel maximè, ad eius disciplinam cupidè ra-
 perentur. Qui quidem cum eius sedulitate fidem & certā
 in verbo Dei persuasionem interiore mentis suæ recessu
 ingenuè sincereq; hausissent, in illo persecutionis tempo-
 re præclarè se admodum & constanter gesserunt: vnde

Tunij 28.
 vt habent
 Martyrolo-
 gia: quan-
 non omnes
 vno die pas-
 si sunt.

nonnulli eorum capti, beato martyrio finem viuendi gloriose fecerunt. Ex quorum
 numero primus erat Plutarchus, de quo paulò antè mentionem feci: quo ad mortem
 abducto, parum aberat, quin iste, de quo sermo instituitur, Origenes, dum illi in extre-
 mo iam vitæ suæ exitu adesset, à Plutarchi ciuibus (quippe causam mortis Plutarchi in
 eum transferebant) iam denuò interfectus fuisset. Cæterum perspicax Dei prouiden-
 tia illum etiam eo tempore è periculo eripuit. Post Plutarchum secundus ex Orige-
 nis discipulis martyr fuit Serenus: cuius in Christum fides, quam animo imbiberat, i-
 gnis incēdio satis exploratè probata fuit. Heraclides, tertius martyr & quartus Hero-
 nex, eadem schola profecti, quorum vterq; prior, dum adhuc catechumenus erat, pò-
 sterior antè nuper iam baptizatus, securi, percussus fuit. Præterea ex eodem ludo alius
 à primo Serenus, quintus athleta, pro pietatis defensione, quam susceperat, pleno orē
 laudatur: cui post ingentem tormentorum perpeffionem, fama est, caput ceruicibus
 abscissum esse.

Plutarchus.

Serenus,
 Heraclides,
 Heronex.

Serenus al-
 ter.

Ex mulierum numero, quæ erant eius disciplina institutæ, Rhais adhuc catechu-
 mena baptismum, vt ipse Origenes quodam loco ait, per ignem consecuta, excessit
 è vita. Septimus inter istos numeratur Basilides, qui Potamicenam, multorum com-
 mendatione insignem, ad supplicium deduxit, de qua frequēs & celebris sermo apud
 ciues suos iam habetur: vt pote quæ cum infinitas propè pugnas pro corporis pudici-
 tia & virginitate, qua præ cæteris excellebat, contra insanos amatorum suorum impe-
 rus (In ea enim præter animi virtutes, eximia præterea & integra corporis pulchritu-
 do cum mira venustate elucebat) constanter sustinuit: tum multiplices & graues aru-
 mnas pro fide in Christum exhauriens, ad extremum post tormenta acerbà diuque
 horrenda, vnà cum matre Marcella ignis incendijs absumpta, mortem opperijt. Fe-
 runt quidem Aquilam (hoc enim Iudicis nomen fuit) postquam graues vniuerso illi-
 us corpori plagas infixisset, tandem ad corporis ignominiam & contumeliam libi-
 dinosissimis gladiatoribus illam se traditurum interminatum: illam autem paulisper
 intra se meditatam, cum rogaretur, quid sentiret, eiusmodi responsum dedisse, vnde
 visa est illis aliquid impietatis (sic enim putabatur) manifestò elocuta. Atque cuesti-
 giò, post definitiuam de ea latam sententiam, Basilides vnus ex satellitibus, eam acce-
 ptam ad locum supplicij deduxit. Simulatq; autem multitudo ei molestiam faceffere,
 & verborum petulãtia in seclari conabatur, hic eos, qui contumeliam ei faciebant, re-
 pulsos coërcuit, & maximam clementiam summamque humanitatem in eam decla-
 rauit. Illa verò hominem pro illius erga se commiseratione vehementer amplexata,
 bono animo esse horratur, nam ait se, simulac abiret è vita, à Domino suo veniam &
 gratiam pro eò efflagitaturam, & non diu post eius in se merita iusta remuneratione
 compensaturam. Hæc cum dixisset, pice feruenti per varia & diuersa corporis mem-
 bra ab imis pedibus vsq; ad capitis verticem sensim ac pedetentim diffusa, generoso &
 excelso animo migravit è vita. Tale certamen ab hac percelebri & gloriosa virgine
 consecutum fuit.

Rhais see-
 mina.
 Basilides:
 Potamice-
 na.

Marcella.

Clementia,
 Basilides, in
 Potamice-
 nam.

Santi in
 celis orant
 pro nobis.

Non

Basilidis
martyriū.

Non longo temporis intervallo interposito, Basilides, cum satellites socij sui certa de causa iusiurandum ab ipso exigent, asseueranter affirmat, omnino sibi non lice- re iurare: Christianum enim se esse, & hoc se pro palam fateri. At illi primò eum et- iam num iocari putabant. Verùm vbi illud constanter asserit, abducitur ad Iudicem, & coram illo intentionem confessus, in vincula conijcitur. Cùm fratres in Domino ad eum aduentarent, causamq; repētina & admirabilis huius mutationis sciscitarentur, fertur respondisse: Potamiœnam triduo post martyrium noctu ei assistentem, coro- nam ipsius capiti imposuisse, dixisseq; se pro eo gratiam à Domino postulasse, postu- latam obtinuisse: & Dominum non longo tempore post eum ad suam gloriam rece- prurum. Post illa, vbi fratres sigillum in Domino ei impertiuerant, postero die securi percussus, præclara martyrij corona donatus est. Alij item complures Alexandria eis- dem temporibus, utpote quibus Potamiœna secundum quietem apparuisset, eosque fuisset impensè ad Dei verbum amplexandam cohortata, frequentes ad fidem Chri- sti accessisse commemorantur.

VITA SANCTORVM APOSTOLORVM PETRI
ET PAVLI, PER EGESIPPVM SCRIPTA LIB. III.
De excidio Hierosolymitano, cap. 2.

IVNII 29.
Petrus &
Paulus do-
cti Romæ.

Simon Ma-
gus.

RANT Neronis temporibus Romæ Petrus & Paulus doctores Christianorum, sublimes operibus, clari magi- sterio: qui virtute suorum operum Imperatorem aduer- sum fecerant, captum magi Simonis delinimentis, qui si- bi animum eius conciliauerat. Cui ad iumentum victoria, subiectiones gentium, vitæ longauitatem, salutis custo- diam ferilibus artibus pollicebatur, atque ille credebatur, qui vim rerum nesciret examinare. Denique summum apud eum tenebatur amicitie locum: quandoquidem etiã præfulsem suæ salutis, vitæq; custodem arbitrabatur. Sed vbi Petrus eius vanitates & flagitia detexit, & species il- lum rerum mentiri, non solidum aliquid aut verum effi-

cere demonstrauit, ludibrio habitus, & digno est consumptus mœnore. Et quanuis in alijs terrarum partibus Petri esset expertus potentiam, tamen præueniens Romam, au- sus est iactare, quòd mortuos resuscitaret.

Defunctus erat id temporis Romæ adolescens nobilis, propinquus Cæsaris, cum v- niuersorum dolore. Admonere pleriq; experiendum, vtrum posset resuscitari. Ce- leberimus in his operibus habebatur Petrus: sed apud gentiles nulla facti huiusmodi deferebatur fides. Dolor exegit remedium: perrextum est ad Petrum. Fuere qui etiam Simonem accersendum putarent: vterque affuerunt. Ait Petrus Simon: qui se de sua iactaret potètia, priores sese partes dare: vt si posset, mortuum resuscitaret. Si ille non resuscitaret, se non de futurum, vt Christus opem ferret defuncto, quo posset resurge- re. Simon, qui putaret apud vrbe gentiliū plurimū suas valituras artes, condi- onem proposuit, vt si ipse resuscitasset mortuum, Petrus occideretur, qui magna po- tentia (sic enim appellabatur) laceffendo iniurias irrogauisset: sin vero praualuisset Petrus, in Simonem pari genere vindicaretur. Acquieuit Petrus, adoratus est Simon. Accessit ad lectulum defuncti, incantare atque immurmurare dira carmina vt cœpit, visus est caput agitare, qui mortuus erat. Clamor ingens gentiliū, quòd iam viueret, quòd loqueretur cum Simone. Ira & indignatio in Petrum, quòd ausus esset confer- re sese tantæ potestati. Sanctus Apostolus poposcit silentium, & dixit: Si viuus defun- ctus, loquatur: si resuscitatus est, surgat, ambulet, fabuletur. Phantasma illud esse, non veritatem, quòd videatur caput mouisse. Denique separetur, inquit, Simon à lectulo, & tunc ne id quidem ostentui futurum. Abducitur Simon à lectulo, manet sine spe- cie motus alicuius, qui mortuus erat. Adstitit Petrus longius, & intra se paulisper ora- tioni intentus, cum magna voce ait; Adolescens, surge: sanctus te Dominus Iesus. Et statim surrexit adolescens, & locutus est, ambulauit, & cibum sumpsit: & dedit eum Petrus matri suæ. Qui cùm rogaretur, vt ab eo non discederet, ait, Non derelinque- tur ab eo, qui eum fecit resurgere, cuius nos serui sumus. Secura esto mater de filio, non verearis: habet custodem suum. Et cùm populus in Simonem insurgeret, vt lapi- dare.

Simoni Ma-
go quatum
tributum
Romæ.

S Petrus
excitat
mortuum.